



JAN EN ZIJN STUIVERTJE.

Twee arme jongetjes stonden nieuwsgierig te kijken naar de menschen, die uit het hek kwamen bij de groote stoomboot. De ééne, Jan, zag er netjes uit, al waren zijn broek en kiel gelapt; de andere, Bram, had gescheurde kleeven aan.

Opeens vroeg eene deftige dame hun, of ze elk een pakje voor haar wilden dragen, zij moest naar de tram — en had nog zoo'n grooten koffer bij zich.



„O,” zei Jan, „we kunnen dien koffer wel samen dragen, mevrouw. „Kijk zóó.” Jan wenkte Bram en zij namen vlug den koffer op.

„Jullie zijt ferme jongens,” prees mevrouw. „Ga maar mee.”

Toen ze bij de tram waren, gaf de dame aan elk een stuivertje.

„Dank je wel, jongens,” zei ze vriendelijk.

„Dank u wel, mevrouw.” En Jan nam zijn pet even af.

Bram was al hard weggelopen. Even later kwam hij terug met een zakje vol apennotjes.

„Wat koop jij voor je vijf cent?” vroeg Bram.

„Ik bewaar het voor Moeder,” antwoordde Jan. „Geef mij ook een apennotje?”

„Dank je wel,” zei Bram. „Als jij chocola koopt, dan krijg jij de helft van *mijn* notjes en *jij* geeft *mij* de helft van *jouw* reep.”

Jan hield veel van chocola. Maar Moeder zei altijd, dat hij niet snoepen mocht. Hij was ook veel te blij met zijn nikkeltje.

Bram liep de notjes te pellen en Jan dacht: „ik wou toch ook wel notjes kopen.”

Juist zag hij voor het raam van een snoepwinkel nootjes liggen. Als hij nu eens voor *twee* centen kocht.

„Nee, niet doen,” besloot hij.

Ginds rinkelde de bel van een ijswagentje.

„Toe Jan, koop *jij* nou twee ijswafeltjes?” vroeg Bram, „dan krijg jij nootjes van me.”

Jan had wel trek in een ijswafeltje. Hij liep echter hard weg, want hij dacht aan Moeder.

Bram holde hem na en greep hem bij zijn kiel, voor de deur van een oliebollenwinkel.

„Hè, wat ben je flauw. Waarom koop je niks; koop dan een oliebol, Jan?” vroeg hij hijgend.

„Nee,” riep Jan. „Ik doe het niet.” Hij rukte zich los. Als hij lang wachtte, *zou* hij het doen, want Jan was dol op oliebollen.

„Ik ga naar huis,” zei Jan en hij draaide de straat in, waar hij woonde.

„Stil Jan,” zei Moeder, toen hij het kleine kamertje binnenkwam. „Zusje is ziek, ze slaapt nu juist even.”

Jan keek in bed. Zusje lag te kijken.

„Moe, ze is wakker,” zei Jan.

„Zoo jongen, blijf dan maar even bij haar zitten.”

„Ik heb zoo'n dorst,” klaagde Zusje.

Moeder nam de melkkan op. Er was maar een héél klein beetje melk in. Die gaf Moeder aan Zusje. Ze smakte met het mondje, dat zoo heet en droog was geweest. De melk was heerlijk frisch.

„Nog meer,” vroeg Zusje.

„De melk is op, lieverd,” zei Moeder.

„Wil ik melk halen, Moe?” vroeg Jan.

„Nee, want Moe heeft geen geld meer. Vader komt over een paar uur thuis met zijn weekgeld.”

„O,” riep Jan blij. „Ik heb geld, Moe. Ik heb daar net een stuivertje gekregen van een dame. Bram en ik hebben haar koffer gedragen.”

„Jongen, jongen, dat is prettig.”

Jan liep vlug heen om melk te halen. Wat zou Zusje daar lekker van drinken. En fijn, dat hij Moeder en Zus nu ook eens wat geven kon. Alles alleen opeten was toch niet prettig.

Wat was Jan blij, dat hij zijn stuivertje niet versnoept had.

JOHANNA BREEVOORT.

